

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)
ΝΤΩΜΕΤΑΕΥ κόντευε πειρά να χαράξη και κανένας θόρυβος, κανένα σύνθημα των σκοπών δεν είχε ταράξει τη σιωπηρή νύχτα.

—Φαίνεται, είτε ο βασιλεύς ανασαινώντας μ' ανακουφισί, πώς οι Ούγενότοι άλλαξαν γνώμη και δεν θα μάζε επιτεθούν.

—Τόσο το χειρότερο! είτε ο καρδινάλιος της Λωρραίνης, Πιατί είμαστε βέβαιοι πώς θα τους νικούσαμε...

—'Ω! όχι... Τόσο το καλύτερο! είτε ο βασιλεύς.

Μά δεν πρόφτασε να τελειώσει τη φράση του. Δύο πυροβολισμοί —σύνθημα συναγερμού— άκούστηκαν και συγχρόνως οι σκοπιά άρχισαν να φωνάζουν:

—Στά όπλα! Στά όπλα!...

—Ασφαλώς είναι οι έχθροι! είτε ο καρδινάλιος της Λωρραίνης, χλωμαίζοντας χωρίς να θέλη.

—'Ο δούξ ντε Γκιζ σκότωσε άίεσως σχεδόν χαρούμενος και, χαϊρετώντας τον βασιλέα, είτε:

—Μεγαλειότατε, ίσολογείστε σε μένα!...

Και βγήκε έξω με όρμη.

Κατάπιν άκούστηκε ή δυνατή του φωνή να δίνει διαταγές στον αντίπαλό του, όταν μία νέα διοδροντία άκούστηκε:

—Βλέπετε, Μεγαλειότατε, είτε ο καρδινάλιος, προσπαθώντας να κάνει δυνατή τη φωνή του για να κερήσει τον τροχό του, βλέπετε ότι ή πληροφορία μας ήταν πολύ καλές...

Μά ο βασιλεύς δεν άκουγε καθόλου και, διαγράφοντας δυνατά τα χείμα του χείλη, δεν άκουγε παρά μόνο τους πυροβολισμούς και την όχλοδοή που γινόταν άπ' έξω.

—Δεν μπορώ άκουα να πιστέψω σε τόση τόλμη! ψήφισε. Μία τετοια προσβολή κατά του στόματός!

—Έβαινε λίγο σιαχτιάς κι' έπειτα έπρόσθεσε:

—'Αν κρίνει κανείς άπ' τη φασαρία που κάνουν, οι κύριοι αυτοί είναι πολυάριθμοι και δεν φαίνεται να φοβούνται καθόλου...

—Κι' έν τούτοις, δια αυτή ή φασαρία θα σβύσει γρήγορα, όταν τη φωτιά που της ρίχνουν νερό, είτε ο καρδινάλιος της Λωρραίνης.

—Δεν πιστεύω γιατί ο θόρυβος άκούγεται όλοένα και σιωπότερα, είτε τότε ο Φραγκίσκος, κι' ή φωτιά μου φαίνεται πώς δυναμώνει πιο πολύ, άντι να σβήνη...

—Θεέ μου! φώναξε ή Μαρία Στουαρτ κατατρομαγμένη. Δεν άκούτε τις σφαιρές που πέφτουν άπάνω στους τοίχους;...

—'Ο καρδινάλιος πήγε κάτι να πη, μα μία τρομερή διοδροντία έκοψε τα λόγια του.

—Νά! αυτό σας δίνει την άπάντησι, το έ είτε ο βασιλεύς μ' ένα μικρό χαμόγελο. "Ας μην αυταπατώμεθα! Οι κύριοι αυτοί φαίνεται πώς πέρσαν τα τείχη της πόλεως και φαντάζονται πώς έτοιμαίζονται να επιτεθούν κατά του πύργου μας...

—'Αλλά, Μεγαλειότατε, τον δέκοψε τρέμοντας ο καρδινάλιος, έν τοιαύτη περιπτώσει, δε ήταν καλύτερα για σας ν' άποσπρήθτε ψηλά στον προμαχώνα;

—Ποιός; 'Εγώ; φώναξε ο βασιλεύς. 'Εγώ, να κρυφτώ άπό τους έπαιρούς μου; Νά κρυφτώ άπ' τους αιρετικούς; 'Αφήστε τους ναρθουν ως εδώ, κυριε θεέ μου, γιατί είμαι περιεργός να δω ως ποί μορφή να φτάση ή τόλμη τους! Θα ήθετε πώς θα μάζε παρακαλέσουν να τραγουδήσουμε μαζί τους μερικούς άπ' τους ψαλιούς τους και θα δοκιμάσουν να κηρύξουν την πίστι τους άπ' το ταραξιάλιό μας του 'Αγιου Φλωρεντινού...

—Μεγαλειότατε, τ' έν' αυτά που λέτε! φώναξε ή Στουαρτ. Καία σας είτε ο θεός μου... Ν' άποσπρήθτε στον προμαχώνα.

—'Οχι, φώναξε ο νεαρός βασιλεύς, θέλω να φτάσω μέχρι τέλους! Θα τους περιμένω εδώ-πέρα, αυτούς τους πιστούς μου έπαιρούς και, μα το βασιλικό μου όνομα, ο πρώτος που δεν θα δείξη τό όρευλίμενο πρὸς τό πρόσκοπό μου σέβας, θα δη έν αυτό τό σπαθί κρέμεται μόνο για φιγούρα στο πλευρό μου...

Τά λεπτά περνούσαν κι' οι πυροβολισμοί άκούγοντόσαν όλο και πιο ζωηροί. 'Ο φτωχός καρδινάλιος της Λωρραίνης δεν είχε πειά

τη δύναμη ν' άρθεώση μα κουνέντα. 'Ο νεαρός βασιλεύς έσφιγγε τις γροθιές άπ' τό θυμό του.

—Μά πώς; είτε ή Μαρία Στουαρτ. Κανένας δεν έξοχεται να μάζε φέρη νέα; 'Ο κίνδυνος, λοιπόν, είναι τόσο μεγάλος, ώστε κανένας δεν μπορεί ν' άρθηή μα στιγμή τη θέσι του;...

—'Α! είτε επιτέλους ο βασιλεύς έξω φρενών. Αυτή ή άναμονή είναι άνυπόφορη! Καλύτερα να γινή μα ως' αρχήτερα, ό,τι είναι να γινή. 'Αλλά έξω κάτσο τόσο να μάθουμε τί συμβαίνει! Κι' αυτός είναι να πάω ο ίδιος να δω! 'Ο Γκιζ δεν πιστεύω ν' άρνηθή να με δεχτή έθελοντα!...

Και ο Φραγκίσκος έκανε δύο-τρία βήματα για να βνη έξω. 'Αλλά ή Μαρία Στουαρτ μπήκε ξαφνικά μπροστά του.

—Μεγαλειότατε! Το σκεφτήκατε καλά τί πάτε να κάνετε; 'Αρρωστος, καθώς είστε! φώναξε.

—Δέ νοιώθω πειά διάλου την άρρωστέια μου, είτε ο βασιλεύς. 'Η άγανάκτησις μου είναι πολύ μεγάλη κι' άπ' αυτή!...

—Κάνετε ύπομονή, Μεγαλειότατε! είτε ο καρδινάλιος. Αυτή τη φορά μου φαίνεται πώς ο θόρυβος άπουσιάζονται!... Ναι, ναι, οι πυροβολισμοί γίνονται τώρα αραιότεροι!... 'Α! να ένας άκόλουθος! Λίχος στή θέσι μου, θα μάζε φέρη νέα...

Πράγματι, ένας άκόλουθος παρουσιάστηκε τη στιγμή εκείνη στην πόρτα.

—Μεγαλειότατε! είτε υποζυλιόμενος. 'Ο κύριος δούξ ντε Γκιζ μου άπέθεσε ν' άναγγείλω στη Μεγαλειότητά σας ότι οι έπαναστάται άρχισαν να ύποχωρούν!...

—Επιτέλους! Αυτό είναι καλό σημάδι! φώναξε ο βασιλεύς.

—Μόλις ο κύριος δούξ καταλάβει ότι μπορεί ν' άπουσιάζη άπ' τα τείχη, έξελκόσθητε ο άκόλουθος, θάρρη ο ίδιος ν' αναφέρη στη Μεγαλειότητά σας τί συνέβη!

Κι' ο άκόλουθος έβηγε, ύποζυλιόμενος πάλι:

—'Ε, λοιπόν, Μεγαλειότατε, είτε τότε θριαμβεί και ο καρδινάλιος της Λωρραίνης, δε σας τέλεγα εγώ πώς δι' αυτά ήσαν πιστένια πράγματα κι' ότι ο γενναίος αδελφός μου θα τους έβαζε μα χαρά στή θέσι τους, όλους αυτούς τους Ιερογιάτες!...

—'Ω! καλέ μου θεέ, είτε ο Φραγκίσκος, βιάσο πώς τό θάρρος σας ξανάφθε, τώρα, ξαφνικά!...

—'Αλλά την ίδια στιγμή, άκούστηκε μία δεύτερη διοδροντία, πολύ πιο δυνατή κι' άπό την πρώτη!

Εντύχως, ο τρόμος που τότε προζάισε, δε βιάταξε πειά. 'Ο λοχαγός των άρματωσέμων, ο Ρισελιέ, μπήκε σχεδόν άίεσως, με τό πρόσκοπα κατόπινο άπ' τη μαρτυρή και με τό σπαθί του ταπειμένο στο χέρι.

—Μεγαλειότατε, είτε στο βασιλέα, οι έπαναστάτες είναι πανικόβλητοι! 'Υποχώρησαν κανη-κακώς. 'Οσοι δεν σκοτώθηκαν και δεν άγματούστησαν, όχρωθήσαν σ' έν' άπ' τα σπίατα του πρόσκοπιού του Βαντουονιά, κι' έτσι, σας βεβαίως πώς θα καλύτερησαν... 'Η 'Υστερα Μεγαλειότης μορφή να δη κι' άπό τήν πάλι που τους συγχώρησε...

—'Ο βασιλεύς πήγε ζωηρά ως τό παράθυρο, άκούσθησαν άπ' τον καρδινάλιο και άπ' τη βασιλέα.

—Ναι, άπό νά είτε, βρίσκονται πολιορκημένοι άπ' όλες τις μεριές!... 'Αλλά τί βιάσο; Τί κατώς έν' αυτός που βγαίνει άπ' τό σπίτι! —Φαίνεται πώς θα τοδύσαν φωτιά, Μεγαλειότατε, είτε ο λοχαγός.

—Μιγάβο! Θαιμάσια! φώναξε ο καρδινάλιος. Νά, δέστε, Μεγαλειότατε, μερικοί πηθούν άπ' τό παράθυρο! Λού... τρέξτε... τέσσερες!...

—Θεέ μου! Οι διατυχημένοι άνθρωποι! φώναξε ή Μαρία Στουαρτ, σιμώντας τά χέρια της με όλοτο...

—Μου φαίνεται, είτε πάλι ο βασιλεύς, πώς διακρίνω, επί κεφαλής των δικών μας, τό λοχίο του έξαδέλφου μας Κοντέ. Αυτός είναι, λοχαγέ!

—Ναι, Μεγαλειότατε, αυτός είναι! είτε ο Ρισελιέ. 'Όλη την ώρα πολεμάσε μαζί μας με τό σπαθί στο χέρι, δίπλα στον κύριο ντε Γκιζ.

—'Ε, λοιπόν, κύριε καρδινάλιε, είτε ο Φραγκίσκος. Τί λέτε σεις γι' αυτό;

—'Ετσι έπρεπε να γινή. Μεγαλειότατε! άποκρίθηκε ο Κάρολος της Λωρραίνης. Θα διακρίνομε πολλά, άν έκανε διαφορετικά!...

—'Αλλά, φώναξε ή Μαρία, που την έδωκε και, σινάμα, την τραβούσε τό φοβερό εκείνο θέαμα, ή φλόγες μεγαλώνουν! Το σπίτι θα πέση άπάνω σ' αυτούς τους διατυχημένους!...

—Και πέφτε, πράγματι! είτε ο βασιλεύς.

—Ζήτω! 'Όλα τελείωσαν! φώναξε ο καρδι-

Η ΚΟΠΕΛΛΑ ΜΕ ΤΟ ΜΑΝΤΟΛΙΝΟ (Το Ε. Δαλιέρ)

νάλιος.
—Α, ως φύγομε πελά από δω, είναι τόσο φοβερό αυτό το πράγμα! είτε η Μαρία, τρεβώντας τον βασιλέα απ' το χέρι.

—Ναι, έχετε δικαιο! της απάντησε ο Φραγκίσκος. Αυτή τη στιγμή με κυριεύει και μένα ο φόβος...

Και άπομακρύνθηκε απ' το παράθυρο, όπου έμεινε μοναχά ο καρδινάλιος, κατενθουσιασμένος.

—Αλλ', άμέσως γύρισε το κεφάλι, ακούγοντας τη φωνή του δουκού ντε Γιάξ.

Ο Σημαδεμένος μπήκε, ήσυχα και περήφανα, συνοδευόμενος απ' τον πρίγκιπα Κοντέ, που με δυσκολία έβρυχε τη θλίψη του και την ντροπή του...

—Μεγαλειότατε, όλα τελείωσαν! είτε ο δούξ ντε Γιάξ, κι' οι επαναστάτες έπαθαν την τιμωρία που τους άξιζε... Ευχαριστώ το Θεό που γλίτωσα τη Μεγαλειότητά σας, απ' αυτή την περιπέτεια! Γιατί, καθώς είδα με τα μάτια μου, ο κίνδυνος ήταν πολύ πιο σοβαρός απ' ό,τι φαινόταν στην αρχή. Υπήρχαν και προδοτές μεταξύ μας...

—Σοβαρά; Είναι δυνατόν; φώναξε ο καρδινάλιος.

—Ναι, εξοκολούθησε ο Σημαδεμένος. Για μία στιγμή, μάλιστα, έγιναν κύριοι της πόλεως...

—Ω, μά είναι τρομερό! είτε η Μαρία και σφύχτηκε στο πλευρό του βασιλέως...

—Μά τώρα όλα πελά τελείωσαν και είμαστε νικηταί!

—Σάς ευχαριστώ, ξάδελφε! είτε τότε ο βασιλέως στο Σημαδεμένο. Άλλά βλέπω πως μάς προστάτεψε ο Θεός σ' αυτή την περιπέτεια, λοιπόν αυτός έφριξε τη σύγχυση στους αντίπαλους μας... Άς πάμε, άποδ, ν' άπευθύνουμε τις ευχαριστίες μάς στο παρεκκλήσιό μάς...

—Κι' έπειτα, είτε ο καρδινάλιος, να δώσουμε διαταγή να τιμωρήσουν τους ένοχους που επέζησαν. Μεγαλειότατε, θα θέλησετε, μαζύ με τη βασίλισσα και τη βασιλομήτορα, να παρευρεθίτε στην εκτέλεση;...

—Άλλά... βρίζετε τόσο άναγκαία αυτή την εκτέλεση; είτε στενοχωρημένος ο βασιλέως.

—Μεγαλειότατε, είναι απαραίτητο! επανέλαβε μέπιμονη ο καρδινάλιος. Ο δοξασμένος βασιλέως Φραγκίσκος Πρώτος, καθώς επίσης κι' ο πατέρας σας, δέν παρέλειπαν ποτέ να παρευρίσκονταν στο κάμαρο των άρετικών... Κι' ο βασιλέως της Ισπανίας, Μεγαλειότατε...

—Οι άλλοι βασιλείς είν' ελεύθεροι να κάνουν ό,τιως θέλουν, είτε ο Φραγκίσκος προχωρώντας πάντα. Κι' εγώ επίσης, θα φερθώ ό,τιως μ' άρξεται...

—Πρέπει, άκόμα, να ειδοποιήσω τη Μεγαλειότητά σας ότι ο άπεσταλμένος της Αιτού Παναγιώτητος του Πάπα άπολογείται άπολύτως στην παρουσία σας, σ' αυτό το πρώτο εόλοκαίτωμα που θα γίνει επί της βασιλείας σας, προσέθεσε ο άνηλικος καρδινάλιος. Άφου όλοι θα παρευρίσκονταν σ' αυτό—άκόμα κι' ο κύριος Κοντέ, πιστεύω— δέν κάνει να λείψη η Μεγαλειότης σας...

—Ω, Θεέ μου! Θα ξαναμιλήσουμε γι' αυτό το ζήτημα, ξαναείτε τότε ο Φραγκίσκος. Άλλά οι ένοχοι δέν καταδικάστηκαν άκόμα...

—Πώς, Μεγαλειότατε! Είναι ήδη καταδικασμένοι! είτε με πεποίθηση ο Κάρολος της Λωρραίνης.

—Έστο! Θα επιδώσετε, όταν έρξει η ώρα κι' η στιγμή, κι' αυτή τη δοκιμασία στην άδωνατη ψυχή μου, ξαναείτε ο βασιλέως. Προς το παρόν, κύριε καρδινάλιε, πάμε, σάς είπα, να γονατίσουμε μέσ' στην εκκλησία και να ευχαριστήσουμε το Θεό, που εϊδόκρησε ν' άπομακρύνη απ' αυτό μάς τους κινδύνους αυτής της συννομίας...

—Μεγαλειότατε, είτε τότε κι' ο δούξ ντε Γιάξ, δέν πρέπει να μεγαλοποιούμε και τόσο τα πράγματα, και να τους δίνουμε πιο μεγάλη σημασία απ' ό,τι τους άξιζε. Γι' αυτό, η Μεγαλειότης σας, θα ήταν καλύτερα να μην άποκαλύψη αυτό το κίνημα συννομίας: Δέν ήταν παρά μία μικροϊδέα φ α σ α ρ ι α...

ΠΕΝΗΝΤΑ ΘΑΝΑΤΙΚΕΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ

Οι επαναστάτες έφρασε να έχουν κάθε λόγο να ελπίζουν χάρη. Άν δέν έπέμεινε ο καρδινάλιος της Λωρραίνης, ο άποιος θεωρούσε ό,τι... χριστιανικό καθήκον του τη θανάτωση των άρχηγών τους. Φρόνιμος να διεξαχθή γρήγορα-γρήγορα η δικη τους, χωρίς να πολυενδιαφερόθη για τις διατιμώσεις, όφρασε δικαστής άνθρωπος της έμπιστοσύνης του κι' έτσι πενήντα άπο τους άρχηγούς των Ουγενότων—εικοσιπέντε βαρώνοι, δεκάξη κόμητες και έφτα μαρκήσιοι— καταδικάστηκαν εις θάνατον!

Η εκτέλεση των θα γινόταν στο Άμπουάζ, στις 15 Άπριλίου.

Έξαιρετικές προετοιμασίες έγιναν για την ημέρα εκείνη κι' άπο το Παρίσι ως τη Νάντη, οι ιεροκήρυκες καλούσαν το λαό να παρευρεθί στην εκτέλεση, η όποια θα έταίριε χαρακτηριστικά θρησκευτικής τελετής.

Την όμοιμένη ημέρα, τρεις κομψές έξέδρες, απ' τις όποιες η μία—η μεγαλοπρεπέστερη, προοριζόταν για τη βασιλική οικογένεια—, στήθηκαν πλάς στον πύργο του Άμπουάζ, μέσος στην πλατεία, στην όποια θα γινότουσαν η εκτελέσεις. Άπο τα χαράματα όλοι οι δρόμοι γύρω στην πλατεία είχαν γεμίσει άπο τα πλήθη που είχαν συρρεύσει για να παρακολουθήσουν το θέαμα. Ένα μεγάλο ίσκιωμα, στρωμένο με μαύρο ύφασμα, είχε στήθη στη μέση της πλατείας, την όποια φρουρούσαν η σκοπική φρουρά και οι σαματοφύλακες του βασιλέως.

Έπειτα άπο μία επίσημη λειτουργία, η όποια έγινε στο παρεκκλήσιο του Άγιου Φλωρεντίνου, ώδηγησαν τους καταδίκους στο ίσκιωμα. Πολλοί απ' αυτούς είχαν άποβλήθη προηγουμένως σέ βασανιστήρια. Μοναχοί τους συνόδευαν και προσπαθούσαν να τους κάνουν ν' άπαρηγοηθούν τις θρησκευτικές τους δοξασίες. Μά ούτε ένας απ' τους Ουγενότους δέν άρητήθηκε μέσος στο θάνατο τις άρχές του.

Ένταμταξί, η έξέδρες, η προορισμένες για την αύλη, είχαν γεμίσει, έφτός άπο τη μεσαία. Ο βασιλέως κι' η βασίλισσα, τους όποιους με πολλή δυσκολία έπεισαν να παρευρεθούν στις εκτελέσεις, άξίωσαν να πάνε στο τέλος των, άτότε και θα θανάτωναν και τους κυριώτετους άρχηγούς. Πάντως θα πήγαιναν—κι' αυτό ζήτησε ο καρδινάλιος της Λωρραίνης!.. Φτωχά παιδιά βασιλείς! Φτωχοί έστεμμένοι σκλάβοι!..

Τό μεσημέρι, τέλος, η εκτέλεσεις άρχισαν...

Όταν ο πρώτος άπο τους καταδίκους άνέθηκε τα σκαλιόατία του ίσκιώματος, οι σύντροφοί του άρχισαν να ψέλνουν ένα θρησκευτικό ύμνο, τόσο για να παρηγορήσουν εκείνον που θα πέθανε, όσο και για να δείξουν την περιφρόνησή τους προς τους έχθρους τους και προς το θάνατο.

Ένας-ένας άνέθηκαν οι δυστυχισμένοι αυτοί ευγενείς στο ίσκιωμα και το κεφάλι τους έπεσε κάτω άπο το τσεκούρι του δήμου.

Στη μία η ώρα δέν έμειναν πελά παρά δώδεκα ευγενείς, οι κυριώτεροι άρχηγοί της συννομίας.

Έγινε μία διακοπή τότε, οι δήμοι είχαν κουραστή και ο βασιλέως έφτανε.

Ο Φραγκίσκος ΙΙ ήταν λευκός σαν πανί. Η Μαρία Στούαρτ κήτησε δεξιά του κι' η βασιλομήτωρ Αικατερίνη των Μεδίκων άριστερά. Ο καρδινάλιος της Λωρραίνης κήτησε κοντά στη βασιλομήτορα κι' ο πρίγκιπ του Κοντέ κοντά στη νεαρή βασίλισσα.

Όταν ο Κοντέ φάνηκε στην έξέδρα, χλωμός κι' αυτός σαν τον βασιλέα, οι δώδεκα κατάδικοι τον έχαίρεσαν.

Εκείνος τους άνταπέδωσε με σοβαρότητα τον χαιρετισμό τους και, για να δικαιολογήσει, είτε δυνατά:

—Συνήθισα πάντοτε ν' άποκαλύπτωα μπροστά στο θάνατο!

Ο βασιλέως έγινε δεκτός χωρίς κανένα ένθουσιασμό άπο το πλήθος. Καμιά έπεμφημία, καμιά ζητοκραυγή δέν άκούστηκε στην άφιξή του. Τό πρόσεξε κι' ο ίδιος και, κατωφιαζόμενος, είτε στον καρδινάλιο της Λωρραίνης:

—Α, κύριε καρδινάλιε... Τά έχω μαζί σας, γιατί μ' άναγκάσατε ν' ιδώ έδω...

Ο καρδινάλιος ήσκωσε τότε το χέρι του, σαν να έδινε κάποιο σύνθημα, και μερικές σκόρπες ζητοκραυγές άκούστηκαν μέσα στο πλήθος:

—Ζήτω ο Βασιλέως!

—Ακούτε, Μεγαλειότατε; είτε ο καρδινάλιος.

—Ναι, απάντησε ο Φραγκίσκος ΙΙ κουνώντας θλιβερά το κεφάλι του. Άκούω μερικους άδέξιους που κάνουν με τις φωνές τους να γίνεται περισσότερο αισθητή η σιωπή του πλήθους.

Ένταμταξί, η βασιλική έξέδρα γάμισε. Οι άδελφοί του βασιλέως, ο νούντιος του Πάπα, η δούκισσα ντε Γιάξ είχαν φτάσει κι' αυτοί με τη σειρά τους. Έπειτα έφτασε ο δούξ ντε Νεμούφ, έξαιρετικά τακαρμένος σαν να τον βασάνιζε κάποια τύψη.

Τέλος, στο βάθος της έξέδρας πήγαν και στάθηκαν δύο άντρες, οι όποιοι δέν είχαν κανένα λόγο να παρακολουθήσουν αυτή την τελετή: ο ένας ήταν ο κόμης Γαβριήλ ντε Μονγκμερέν κι' ο άλλος ο Άνθρόπος Παρέ.

Ένα καθήκον διαφορετικό τους έκανε και τους δυό.

(Ακολουθεί)

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ
ΣΤΟ
"ΜΠΟΥΚΕΤΟ"
ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΕΧΑΛΑΣΕ ΚΟΣΜΟ
ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ
"Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΟΥ"
ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ—ΤΟ ΦΙΛΙ
ΤΟΥ ΑΡΡΑΒΩΝΟΣ—ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ
ΓΑΜΟΥ—ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ
ΠΛΟΓΕΡΟΥ, ΤΟ ΠΕ-
ΡΙΠΛΑΘΕΣ, ΤΟ ΣΤΟΡΓΙΚΟ,
ΤΟ ΠΑΡΑΦΟΡΟ ΦΙΛΙ
Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.

"Όσο, έχετε σφρίγος, νεάτα, πόθους,
όσοι αγαπάτε, όσοι πιστοι του έρω-
τος, διαβάτε "Την
Τέχνη του Φιλίου".
ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ
ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ"